

Доля хутора Гачан

Яка історія його виникнення — ніхто не знає, не пам'ятають і старожили. Але колись то була єдина вулиця в польовому трикутнику Малатин - Вовкошів - Невірків. Поодаль будівля від будівлі, оброблені землі господарів. Справді, жили тут працьовиті, хороші люди. В 1946-му в Гачані нараховувалося 13 дворів і 97 жителів, які мали 50 га орної землі. Доречно було б хоча для історії згадати окремих з них. Улита Литвинчук мала 2,25 га поля та троє дітей. Михайло Корнатовський (8 га) виїхав у Польщу. Оскільки 10

гектарів землі було в Федора Теклюка, то його господарство визнали куркульським. Івана Твердюка знали як доброго хазяїна: десятигектарний земельний наділ, молотарка, пасіка, великий садок, зразкове подвір'я. До 1939-го мав вітряка, якого продав у Дроздів Данилу Новосаду. Звісно, а коли ще й хата крита цинковою бляхою, то нові господарі розпорядилися по-своєму. Сім'ю репресували, хату перевезли у Вовкошів і збудували з неї сільраду. Вже пізніше, після відбуття покарання, Твердюки повернулися на батьківщину.

Захар Малиновський, Матвій Малиновський, Андрій Веремчук, Олександр Рощук, Микола Рощук, Мартин Ющук, Сидір Шевчук, Василь Кур'ята, Кирило Андрощук... В кожного з них були великі сім'ї, чимало дітей, які здебільшого вчилися в початковій школі на Польку. Звичайно, найкраще мешканці хутора жили за Польщі та до часу створення колгоспів. А у воєнні роки тут знаходили притулок партизани всіх формувань.

Запам'ятався і трагічний епізод. Радянський транспортний літак у серпні 1941 року, мабуть, помил-

ково скинув повітряний десант не в лісі, а на хутір. До ранку парашутисти не встигли дістатися лісу і були оточені фашистами. Цілий день вони вели бій, але так всі і полягли, витративши патрони і гранати.

А згодом дала своє знайти політика неперспективних сіл. Практично безземельних селян притискували з усіх боків, і молодь почала влаштовуватися на роботу в містах. Старше покоління вимерло, садки викорчували.

... Там, де колись була широка, гарна вулиця, залишилася стежка, що веде до єдиної хати однієї з дочок Сидора Шевчука. Села, як і люди: їм судилося народжуватись і помирати. Така доля спіткала і хутір Гачан.

Володимир АНДРІЙЧУК,
житель с. Тучин,
краєзнавець.